

EEN NIEUW LEVEN

Annemarie Bon

Een nieuw leven

moon

© Annemarie Bon, 2008
© Moon, Amsterdam 2020
Omslagontwerp: Nienke de Jong
Omslagbeeld © 123RF: Ivan Ryabokon; hibrida
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5621 3
ISBN 978 90 488 5622 0 (e-book)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl
www.annemariebon.nl
www.facebook.com/AnnemarieBon
www.twitter.com/annemariebon

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WINTER - 13

LENTE - 61

ZOMER - 97

HERFST - 131

LENTE - 163

Aan: Sandert.j.u.h@hotmail.com

Onderwerp: Foto's

Lieve Sander,

Ik zit nu in de biebel achter de computer. Heb je mijn mailtjes eigenlijk wel ontvangen? Ik heb nog steeds niks van je gehoord. Toch heb ik geen mail retour gekregen van de digitale postbode. Heb je computer- of internetproblemen? Of is er iets met jou gebeurd? Je bent toch niet ziek? Ik maak me hartstikke zorgen en kan er bijna niet van slapen. Please, please, laat wat van je horen. Ik stuur je wel een paar foto's mee. Lisa heeft ze gemaakt. Op de eerste komt mijn klas aan bij de jeugdherberg voor het uitwisselingsprogramma. Toen wist ik nog niet dat jij daar ook was. Daarna herken je de foto's wel. Je was er tenslotte zelf bij. Volgende keer stuur ik er misschien meer.

Maar eerst, mail me alsjeblieft terug!!!

xxx

Nienke

Aan: Sandert.j.u.h@hotmail.com

Onderwerp: Foto's

Lieve Sander,

Waar ben je toch? Ik heb je al zo vaak geprobeerd te bellen, maar je neemt nooit op. Ik realiseerde me met mijn hoofd vol watten (zoals de poppen van mijn moeder) dat ik je achternaam niet eens weet. Ik denk erover naar je school te bellen, maar ik durf niet.

Doe me dit niet langer aan en laat alsjeblieft iets van je horen. Zelfs al is het geen fijn bericht.

Liefs,

Nienke

Aan: Sandert.j.u.h@hotmail.com

Onderwerp: Wanhopig

Ik begrijp er echt helemaal niets van. Ik kan er niet tegen dat ik geen contact met je krijg. Misschien ben je wel dood. Ik stel me de gruwelijkste dingen voor. Of heb ik iets verkeerd gedaan? Heb ik je niet goed begrepen? Hou je niet (meer) van me? Is het vanwege mijn lip? Ben jij net als iedereen? Je zei dat mijn litteken je niets uitmaakte. Je zei dat je van me houdt om wie ik vanbinnen ben en dat mijn lip me extra charmant en speciaal maakt.

Maar anders heb je toch wel genoeg respect voor me om het me eerlijk te zeggen? Je verdwijnt toch niet zomaar uit mijn leven nadat we zó samen waren, meer één kon gewoon niet. Of... ik durf het bijna niet te vragen, heb je genoeg van me en vind je me niet de moeite waard?

Ik vertrouwde je.

Ik heb je mijn hart gegeven.

Nienke

Aan: nienke-pienke@hotmail.com

Onderwerp: Laat maar lekker los

Hi Nienke,

Sorry, maar ik had geen tijd om eerder te reageren. Luister, natuurlijk respecteer ik je, maar het is beter voor je als je me vergeet. Ik vond het geweldig met je. Ik denk met rode oortjes terug aan onze nachten in de jeugdherberg. Ik was echt hartstikke verliefd op je. Je bent heel speciaal en ik ben er trots op dat ik de eerste voor je was en dat je van de eerste keer zo genoten hebt. Veel meisjes hebben andere ervaringen. Maar je moet begrijpen dat we geen relatie kunnen hebben. We wonen veel te ver uit elkaar en moeten allebei naar school en hebben een heel leven voor ons. Ik moet mijn eigen leven leiden. Jij moet je eigen leven leiden.

Neem alsjeblieft geen contact meer met me op. Probeer me niet op te sporen. Dit was de laatste keer. Het is echt beter voor ons allebei.

Sander

WINTER

1

INTIMITEIT stond er boven het schap. Sneller dan het licht – en dat kan in één seconde zevenenhalf rondje om de aarde afleggen – schoten Nienkes ogen langs de zwangerschapstesten, ovulatie-testen, vaginale sprays, condooms en glijmiddeltjes. En... huh? YOUR PERSONAL MASSAGE? Maar dat is een vibrator! Verkopen ze die hier? Als ze een uil was geweest, had ze nu haar hoofd driekwart in de rondte gedraaid. Schichtig was ze altijd al, bang voor opmerkingen of blikken. Maar nu wilde ze zéker geen bekende tegenkomen, die zich afvroeg wat zij bij ‘intimiteit’ te zoeken had.

Nienke liep een rondje om een ander rek en keerde zogenaamd per ongeluk terug. Ze staaarde dromerig voor zich uit, alsof haar blik toevallig op de testen bleef rusten, precies zoals je doet als je met je gedachten ergens anders bent zonder echt te zien waar je naar kijkt. Ze moesten hier in deze supermarktdrogist eens weten.

Durfde ze ooit met een zwangerschapstest naar de kassa te lopen? Zou je net zien dat haar mentor achter haar in de rij stond. *Ja, eh, deze test is voor mijn moeder...* Of dat haar buurmeisje de caissière was. *Nieuw vakantiebaantje? Dit is niet voor mij, hoor, maar voor een vriendin...*

Ze kon beter naar een dorp of stad in de omgeving gaan,

waar ze niemand onverwacht tegen het lijf zou kunnen lopen. Of misschien moest ze maar een boerka aandoen. Een boerka? Waar haal je die dan vandaan? Ze kon beter gewoon met de trein naar het eerstvolgende station gaan.

Hier durfde ze geen test uit het schap te pakken. En niet alleen omdat ze als de dood was dat iemand zag dat ze een zwangerschapstest ging kopen. Ze wilde die proef op de som diep in haar hart helemaal niet nemen. Ze was absoluut niet in de uitslag geïnteresseerd. Kon ze deze aflevering niet even fast forwarden?

Nienke greep een spuitbus deo en liep naar de kassa.

Ja, mam, een spuitbus, kan me even niet schelen toevallig.

‘Er is een actie,’ zei de caissière. ‘Twee voor de prijs van een.’

Nienke schudde haar hoofd om duidelijk te maken dat ze geen belangstelling had.

‘Maar je krijgt er gratis eentje bij!’ riep de caissière. Ze wenkte iemand en vroeg haar nog een bus deo te halen.

‘Spaar je airmiles?’

Nienkes maag verkrampde. Zou je met airmiles ook terug in de tijd naar Sander kunnen vliegen?

Ze schudde haar hoofd. Weg hier, dat was het enige wat ze wilde.

Haar moeder was in de winkel met klanten. Gelukkig. Al had ze gewild, dan nog was Nienke op zo’n moment niet welkom geweest. De keren dat ze het geprobeerd had, waren op één hand te tellen.

‘Mama, ik ben gevallen...’

‘Mama...’

Naar klanten gedroeg haar moeder zich meestal als een poes, die kopjes gaf en leek te spinnen, maar als Nienke zich liet zien,

knepen haar ogen zich samen. Het was een subtiele verandering, maar voor Nienke even veelzeggend als de hoge rug en dikke staart van een kat. De mensen in de winkel was zoiets altijd ontgaan, die keken alleen naar het kleine meisje met het schoonheidsfoutje, maar Nienke had het begrepen. Ze mocht niet in de winkel komen als er klanten waren.

Nienke sjokte naar het atelier achter de winkel.

Er lagen stapels zachte lapjes in pasteltinten, bolletjes wol, touw, krijt, papier en houten speelgoed. Edelwijs heette de winkel. Officieel was het natuurlijk de winkel van haar ouders, maar in de praktijk was haar vader meer het hulpje en haar moeder de chef. En niet alleen tijdens het werk, dacht Nienke zuur. Voor haar vader was haar moeder een soort heilige. Hij zou nog over hete kolen lopen als zij zei dat dat goed was voor hem. Wat? Hij zou erop blijven staan tot de blaren zouden verkolen.

In de winkel verkocht haar moeder antroposofisch speelgoed. Haar ouders maakten veel dingen zelf. Haar vader timmerde het houten speelgoed en haar moeder hield zich vooral bezig met het verven van schapenwol met natuurlijke kleurstoffen, het vilten van wollen stof, soms samen met zijde en het maken van poppen. Wiegenpopjes, lange lijzen, zakpopjes, zonnekindpoppen, ledemaatpoppen en wikkelbaby's; haar moeder draaide er haar hand niet voor om.

Poppen verkopen was eigenlijk tegen de strakke principes van de Vrije School-opvoeding in. Een moeder hoort de poppen voor haar kind namelijk zelf te maken, dan pas zit er echte liefde in, wist Nienke. Een pop kópen was bijna taboe. Als noodoplossing adviseerde haar moeder haar klanten altijd de pop een tijdje op het eigen lichaam te dragen. De pop nam

dan de geur van de drager aan en bood het kind veiligheid en warmte als de moeder er niet was.

‘Een fijne dag nog.’ De winkelbel. Daar kwam haar moeder aan. Ook zonder winkelbel had Nienke het geweten. Haar moeders pas was rustig en stevig. Ze was een mooie statige vrouw, en haar donkere teint deed vermoeden dat er wat Indisch bloed door haar aderen stroomde. Dat moest wel een slippertje geweest zijn in de vrouwelijke lijn, want bekénd was er niets van. Nienke leek qua uiterlijk meer op haar vader, op haar lip na dan.

‘Ha, Nienke. Zin in een kopje thee?’

Ze knikte. ‘Is papa er ook?’

‘Die is met een bestelling weg. Ik heb ook haverkoekjes.’

‘Nee, dank je.’

‘Wat fruit dan?’

‘Nee, ik heb niet zo’n trek.’

‘Wat krijgen we nou? Nienke die uit school komt en geen trek heeft! Wil je dan een boterham?’

‘Nee, dank je, echt niet.’

‘Je doet toch niet aan de lijn, hè? Dat is slecht voor je gezondheid, hoor.’

‘Vind je het goed als ik de thee mee naar boven neem? Ik heb veel huiswerk voor morgen.’

Eenmaal boven op haar kamer kwam het knagende gevoel terug. Zoals het al dagen zeurde, ook al probeerde ze die onrust met alle geweld te verdringen. Hoe lang was ze al over tijd? Ze had het niet goed bijgehouden, ze voelde het altijd vanzelf een dag van tevoren aankomen, maar in elk geval was ze vlak voor de uitwisseling ongesteld geweest. Ze wist nog hoe blij ze was dat ze er in elk geval tijdens het verblijf daar geen last van zou hebben. En daarna?

Ze pakte voor de zoveelste keer haar agenda. Meestal had ze wel een aanknopingspunt. Er was altijd wel een proefwerk terwijl ze juist haar menstruatie had, waardoor ze het zich weer herinnerde. Of vlak ervoor een ruzie met haar moeder omdat ze dan wat prikkelbaar was. *Heb je gesnoept, Nienke? Daar word je hyperactief en humeurig van.* Of een gymles waarbij ze bang was dat er iets zou doorlekken.

Een aanknopingspunt kon Nienke niet vinden, hoe ze zich ook uitputte alle dagen grondig na te lopen. Ze was gewoon de draad een beetje kwijt. Ze had ook eigenlijk niet echt verwacht dat ze erachter kon komen wanneer haar laatste menstruatie was geweest. Ze wist zo wel dat het lang geleden was. Het kwam vast door het liefdesverdriet en de spijt dat ze met iemand naar bed gegaan was die alleen maar een player bleek te zijn. Of moest ze het anders zien? In ieder geval had ze het uitblijven van haar menstruatie aan al die emoties geweten.

Maar als ze een week vóór de uitwisseling ongesteld geworden was, hoe lang was dat dan geleden?

Nienke bladerde door haar agenda en telde de weken.

Daarna telde ze de weken nog een keer.

Meer dan acht weken geleden. Het klopte. Ze was echt al ruim een maand over tijd. Vanaf haar tenen kroop langzaam een kil gevoel naar boven, waardoor Nienkes adem stakte.

Ze pakte haar borsten vast. Waren die nou groter geworden? Of meer gespannen?

Ze ritste haar broek een stukje open en keek naar haar buik. Ze voelde en drukte er daarna met allebei haar vuisten op. Was hij strakker dan een paar weken geleden? Ietsje, maar misschien had ze wel gewoon te veel gegeten door het gepieker over Sander?

Maar was dit nog wel haar buik of deelde ze die nu met iets

wat daar zijn eigen gang ging, iets waar ze niets meer over te zeggen had?

In verwachting? Dat kón helemaal niet! Sander had toch een condoom gebruikt? En met een condoom is alles veilig. Sander had er niks van gezegd dat het condoom geknapt was of dat er iets was misgegaan. Of zou hij hem te laat omgedaan hebben? Ze had weleens gehoord dat er in het voorvocht ook zaadcellen kunnen zitten. Nienke dacht terug aan die nacht met Sander. Ze kon zich niet meer herinneren hoe alles precies gegaan was. Wél dat hij haar een condoom had laten zien. Ze had zich echter te verlegen gevoeld om te kijken naar wat hij deed. Ze was bang geweest dat hij er zenuwachtig van zou kunnen worden.

Ze moest maar niet gaan hyperen, en nuchter en verstandig blijven. Daar was ze goed in. Daarmee had ze het tot nu toe altijd weten te redden.

Ze dacht aan Lisa. Zou ze alles aan haar vertellen? Lisa zou het haar kwalijk nemen als ze haar niet in vertrouwen nam. Ze deelden al hun geheimen met elkaar. Nienke ging minstens twee keer per week met haar mee na school. En zo weinig welkom als Lisa bij Nienke thuis was, zo hartelijk werd Nienke altijd door Lisa's moeder onthaald. Alsof Nienke haar troetelkind was en ze aan haar eigen twee dochters niet genoeg had. Soms dacht Nienke ook dat Lisa's moeder medelijden met haar had, omdat ze thuis zo streng werd opgevoed.

Nee! Ze zou Lisa nog niks te vertellen. Dat was paniek zaaien om niets en bovendien schaamde ze zich te veel. Ze moest het eerst zeker weten.

Er zat maar één ding op. Ze móést echt een test doen.

Morgen? Ze was vroeg uit. Dan kon ze er een gaan kopen.

Morgen zou het uur der waarheid aanbreken.

Nienke troostte zich met de gedachte dat de meeste zorgen achteraf om niets zijn geweest. Zij besloot zich dan ook pas zorgen te maken als ze het bewijs in handen had.

Morgen.